

derfor ikke ville have kapacitet til at beskæftige sig med store sager af afgørende betydning for prisdan- nelsen.

Bestemmelsen bygger på det samme princip som bestemmelsen i monopollovens § 11, hvorefter det påhviler monopoltilsynet at gribe ind, hvis tilsynet finder, at en konkurrencebegrænsning medfører eller må antages at ville medføre urimelige priser eller forretningsbetingelser.

Når man har valgt denne fremgangsmåde, skyl- des det, at urimelige priser m.v. ikke blot kan opstå som følge af konkurrencebegrænsninger, men også kan være en følge af en inflationær udvikling i ly af hvilken der vil kunne fastsættes urimelige priser på samme måde, som hvis der under normale forhold var tale om en dominerende plads på markedet eller en del af dette. Hvis f.eks. omkostninger, avancer og lignende, beregnes som et procentvis tillæg til vare- prisen, kan disse tillæg blive urimelige under stærkt stigende priser. Et sådant forhold vil monopoltilsyn- net nu have pligt til at bringe til ophør.

Stk. 2, fastsætter, hvad der forstås ved „urimelige priser m.v.“. En pris anses i almindelighed for urime- lig, hvis den overstiger, hvad der kan fastsættes efter § 7. Da § 7, uanset visse forskelligheder i formulering- en, reelt er sammenfaldende med de tilsvarende be- stemmelser i monopollovens §§ 11 og 12, har man her- med på samme måde som i stk. 1 overført princip-erne fra monopolloven til prisloven.

Ud fra samme betragtning, som har ført til, at der ikke pålægges monopoltilsynet pligt til at gribe ind over for enkeltvirksomheder, er det i stk. 3 fore- slået, at i øvrigt pligtmæssig indgriben kan undla- des, såfremt varens eller ydelsens karakter eller betydning i omsætningen gør det rimeligt at und- lade indgriben. Der er herved eksempelvis tænkt på udpræget luksusbetonede varer og på varer, der har ringe betydning i det almindelige forbrug.

Til § 9.

Bestemmelsen er uændret i forhold til den gæl- dende bestemmelse i pris- og avancelovens § 8, stk. 1.

Til § 10.

Ifølge stk. 1 kan monopoltilsynet fastsætte regler om mærkning og skiltning med pris, om fakturering og om dokumentation for prisberegningen. Bestem- melsen om prismærkning og om fakturering findes også i den gældende lovs § 9, men forudsætter, at sådanne regler først fastsættes efter en undersøgelse i henhold til den gældende lovs § 3 (jfr. forslagens § 5). Da sådanne undersøgelser har været meget tid- krævende, og da paragraffen fastsætter, at der, for- inden der gives sådanne regler, skal forhandles med

erhvervs- og forbrugerorganisationerne, findes det ikke påkrævet at opretholde kravet om en forudgå- ende undersøgelse.

Hidtil har det påhvilet virksomhederne at kunne dokumentere grundlaget for deres prisberegning, jfr. § 11 i den gældende lov. Efter den foreslåede be- stemmelse er virksomhederne fritaget for denne pligt, indtil tilsynet eventuelt pålægger dem for fremtiden at kunne dokumentere prisberegningen. Betingelsen for, at tilsynet kan fastsætte de om- handlede regler er, at reglerne enten kan fremme konkurrencen eller er nødvendige for, at tilsynet kan føre kontrol med indgreb, der er fastsat i hen- hold til § 6.

Bestemmelsen indebærer, at monopoltilsynet ikke alene kan fastsætte regler om dokumentation for prisberegningen med henblik på anvendelse for til- synets inspektører m.v., men også med henblik på, at den enkelte kunde sættes i stand til at bedømme rimeligheden af en pris. Det vil f.eks. kunne bestem- mes, at reparationsvirksomheder i regninger til kunden skal specificere medgåede reservedele og den anvendte arbejdstid, som skal kunne dokumen- teres ved fremlæggelse af arbejdssedler.

Stk. 2 og 3 svarer til den gældende lovs § 9, stk. 2 og 3.

Endelig er det ligesom efter den gældende lov pålagt monopoltilsynet at forhandle med de berørte erhvervsorganisationer og forbrugerorganisatio- nerne inden tilsynet benytter sin adgang til at fast- sætte reglerne.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer til den nugældende pris- og avancelovs § 10.

Til § 12.

Stk. 1 svarer til § 12, stk. 1, i den gældende pris- og avancelov.

I stk. 2 fastsættes det, at monopoltilsynets gene- relle bestemmelser bekendtgøres i „Statstidende“. I handelsministeriets bekendtgørelse nr. 117 af 3. april 1971 er det for bestemmelser i henhold til den gældende lov fastsat, at bekendtgørelse skal finde sted i „Statstidende“ og i „Meddelelser fra monopol- tilsynet“. Da det imidlertid kun er bekendtgørelsen i „Statstidende“, der er bindende for borgerne, har man fundet det rigtigst kun at foreskrive denne bekendtgørelse i loven. Det forudsættes dog, at monopoltilsynet fortsat vil offentliggøre generelle bestemmelser i „Meddelelser fra monopoltilsynet“. Man har endvidere fundet det praktisk at optage bestemmelsen i selve lovteksten i stedet for efterføl- gende at udstede en bekendtgørelse om spørgsmålet: